

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120211271
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120211271.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobkyne: Mgr. Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XX, XXX XX B., právne zastúpená: JUDr. Vladimír Milas, advokát so sídlom Prešov, Masarykova 13, 080 01 Prešov, IČO: 37 944 851, proti žalovanému: Ing. L. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, XXX XX B., právne zastúpený: JUDr. Martin Staroň, advokát, Hlavná 89, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 07.07.2021 č.k. 14C 89/2020-51, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:
„I. žalobu zamietá,

II. priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie, samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou súdu podanou dňa 04.10.2016 navrhla žalobkyňa, aby súd určil, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k celku na rodinnom dome, ktorý je vedený Okresným úradom B., katastrálnym odborom v katastrálnom území B. a ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXXX ako stavba - rodinný dom súpisného čísla XXXX stojaci na parcele č. XXXX a spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k celku na pozemku, na ktorom je rodinný dom súpisného č. XXXX postavený, ktoré nadobudol žalovaný Ing. L. N., rodený N., narodený dňa XX.XX.XXXX na základe Darovacej zmluvy zo dňa 20.03.2009, vklad povolený pod č. V - XXXX/XXXX. V rámci žaloby žalobkyňa poukázala na to, že predmetom konania je spoluvlastnícky podiel na jej rodičovskom dome, ktorý nadobudla darom od svojho brata Ing. W. O. v roku XXXX za trvania manželstva so žalovaným, pričom po niekoľkých mesiacoch dňa 20.03.2009 darovala polovicu z týchto nehnuteľností (rodinný dom a príľahlý pozemok) svojmu manželovi v dobrej viere, že takto to má medzi manželmi byť a že sa budú spoločne podieľať na jeho údržbe a zveľaďovaní. Žalobkyňa o vrátenie daru požiadala z dôvodu, že teraz už bývalý manžel, bez jej vedomia a súhlasu, kradmo a vopred premysleným konaním previedol v krátkom čase všetok ich nehnuteľný majetok patriaci do BSM na svoju obchodnú spoločnosť, ktorej je jediným spoločníkom a zároveň konateľom, pričom podiel v danej spoločnosti do BSM nepatrí. Toto jeho počínanie možno objektívne posúdiť ako hrubé porušenie dobrých mravov v kontexte situácie, že ich manželstvo bolo v kríze a spelo k rozvodu (v súčasnosti

je už manželstvo rozvedené). Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný previedol ich spoločný majetok (meštiansky dom v B.e, rekreačnú chatu na X. a časť ich spoločného obchodného podielu o veľkosti 88,7 %) na jeho obchodnú spoločnosť, na ktorú nemá žiaden dosah, preto sa dožaduje, aby jej bol vrátený podiel na rodičovskom dome, pričom žalovaný dar odmieta vrátiť.

3. Žalovaný v rámci písomného vyjadrenia zo dňa 31.10.2016 uviedol, že neuznáva žalobou uplatnený nárok, považuje ho za fiktívny, nemajúci oporu v zákone (§ 630 Občianskeho zákonníka), pričom žalobkyňa nie je a ani sa nestala vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXX k. ú. B., ktorý je zapísaný na žalovaného. Žalovaný uviedol, že prevod nehnuteľného majetku do obchodnej spoločnosti ROKUS s.r.o. nemožno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov voči žalobkyni ako darcovi a nie je dôvodom na vrátenie daru podľa § 630 OZ. Ďalej poukázal na to, že o prevode nehnuteľného majetku do spoločnosti ROKUS s.r.o. žalobkyňa ako manželka vedela a k týmto prevodom udelila súhlas. Dôvodom prevodu bol podnikateľský zámer, a to navýšenie majetku a vlastného imania obchodnej spoločnosti ROKUS s.r.o. za účelom rozvoja ďalšieho podnikania a možnosti čerpania úverov, resp. dotácií z fondov EÚ. O tomto zámere a prevode žalobkyňa vedela a súhlasila s tým, pričom vedela, že aj v minulosti boli urobené prevody nehnuteľného alebo hnutel'ného majetku do obchodnej spoločnosti ROKUS s.r.o., a preto je klamlivé jej tvrdenie, že o týchto prevodoch nevedela a že s nimi nesúhlasila. Žalovaný zároveň poukázal na to, že žalobkyňa je ovplyvnená sektou MAITRI, kde vstúpila niekedy v roku 2011 a v podstate sa stala nesamostatnou a robí všetko podľa pokynov na základe odsúhlasenia sekty a aj preto dochádzalo v manželstve k mnohým nezhodám a sporom. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa mala v minulosti mimomanželský pomer, pričom v roku 2004 podala aj návrh na rozvod, avšak po návštevách psychologičky tento návrh zobrala späť a súd uznesením č.k. 14C/155/2014 zo dňa 13.09.2006 konanie o rozvod zastavil. Uviedol, že žalobkyňa má aj v súčasnosti mimomanželský pomer s kolegom z práce, ktorý mu to aj sám potvrdil a ktorý trvá asi od marca 2016.

4. Na základe predložených listinných dôkazov má súd za preukázané, že žalobkyňa na základe darovacej zmluvy zo dňa 20.03.2009 previedla na žalovaného polovicu nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX k. ú. B., a to parcelu KN XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 478 m², ako aj rodinný dom súpisné číslo XXXX (v B.e na ul. B. XX) s príslušenstvom a súčasťami, s oplotením, vedľajšími stavbami, vonkajšími stavebnými úpravami a trvalými porastami.

5. Zo žiadosti o vrátenie daru zo dňa 10.08.2016 vyplýva, že žalobkyňa požiadala žalovaného o vrátenie daru z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov, pretože sa z evidencie nehnuteľností a obchodného registra dozvedela, že žalovaný postupne, bez jej vedomia a súhlasu previedol ich spoločné, do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov patriace nehnuteľnosti, na spoločnosť Rokus, s.r.o., IČO: 36 471 241, ktorej je jedným spoločníkom a konateľom a ktorej obchodný podiel do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí. Jedná sa o

- Meštiansky dom súpisného čísla XXXX spolu s príľahlým pozemkom, parcelami registra C parcelné č. XXX, č. XXX/X a č. XXX/X v katastrálnom území B., spolu zapísané na Liste vlastníctva č. XXXXX, prevedený kúpnu zmluvou V XXXX/XXXX zo dňa 22.06.2016 na spoločnosť Rokus, s.r.o., IČO: 36 471 241,

- Rekreačnú chatu súpisného čísla XXX spolu s príľahlým pozemkom, parcelami registra C parcelné č. XXXX/XX a č. XXXX/XX v katastrálnom území N., spolu zapísané na Liste vlastníctva č. XXXX, prevedený kúpnu zmluvou V XXXX/XXXX zo dňa 17.05.2016 na spoločnosť Rokus, s.r.o., IČO: 36 471 241.

- Zároveň bez jej vedomia a súhlasu previedol ku dňu 17.06.2016 časť ich spoločného obchodného podielu v spoločnosti Rokus real s.r.o., IČO 36 813 346 o veľkosti 88,70 % k celku zo svojej osoby na spoločnosť Rokus, s.r.o., IČO: 36 471 241, ktorá vznikla pred uzavretím nášho manželstva, a preto obchodný podiel v nej do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí.

Zo žiadosti o vrátenie daru ďalej vyplýva: „Tieto tvoje kroky uskutočnené premyslene v čase našej manželskej krízy, kedy naše manželstvo neplní svoju funkciu, tvoja komunikácia so mnou je plná hrubých urážok, kedy spolu nehospodárimo, neprispievaš ani na chod domácnosti a ani na výživu deťom a ani mne ako manželke, dôvodne vnímam ako tvoju premyslenú snahu na majetkovo a finančne poškodiť, ľudsky ponížiť, čo je v hrubom rozpore s dobrými mravmi a pravidlami manželského spolužitia a spolu so spôsobom ako sa ku mne správaš má vedú k rozhodnutiu žiadať ťa s plnou vážnosťou o vrátenie daru. Toto tvoje konanie je hrubým porušením dobrých mravov. Oznamujem ti, že táto žiadosť o vrátenie daru ruší darovací vzťah medzi nami a ty si povinný mi dar vrátiť“.

6. Súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 23.05.2018 tak, že žalobe vyhovel s poukazom na to, že prevod nehnuteľností veľkej hodnoty, resp. obchodného podielu bez súhlasu a vedomia žalobkyne, vyhodnotil ako hrubé porušenie dobrých mravov, a preto sa žalobkyňa dôvodne domohla vrátenia daru. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v B.e sp. zn. 8Co/124/2018 zo dňa 25.03.2019. Voči tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.08.2020, sp. zn. 8Cdo/288/2019, rozsudok krajského súdu, ako aj okresného súdu zrušil a vec vrátil Okresnému súdu B. na ďalšie konanie. Dovolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia okrem iného poukázal na to, že:

„V zmysle § 630 Občianskeho zákonníka sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. V tomto ustanovení je upravený osobitný spôsob zániku darovacieho vzťahu, ku ktorému dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním k darcovi alebo členom jeho rodiny. Za členov rodiny darcu treba považovať predovšetkým jeho manžela, rodičov a deti a spravidla tiež ostatných príbuzných v priamom rade ako aj súrodencov, výnimočne aj ďalšie osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere, pokiaľ by darca ich ujmu dôvodne pociťoval ako vlastnú ujmu (R 88/1998). Právo darcu domáhať sa vrátenia daru vzniká darcovi okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňuje znaky uvedené v § 630 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ darca toto právo realizuje, zaniká darovací vzťah momentom, keď prejav vôle darcu (výzva na vrátenie daru) došiel obdarovanému. Ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka umožňuje vyvodiť zodpovednosť za porušenie morálnych pravidiel správania - súhrnu určitých historicky nemenných a všeobecne v spoločnosti akceptovaných noriem etiky, morálky a mravnosti. Vrátenie daru možno považovať za sankciu, ktorou darca postihuje obdarovaného za jeho správanie hrubo porušujúce tieto morálne pravidlá. Uvedené ustanovenie, ktoré za relevantné označuje len správanie obdarovaného, nemožno rozširujúcim spôsobom vykladať tak, že sa ním majú postihnúť aj dôsledky správania iných osôb ako obdarovaného, hoci i jemu blízkych (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 63/2004). Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie sa obdarovaného voči darcovi. Toto právo nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov obdarovaným (R 31/1999). Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom, vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou (opakovanosťou), pričom jeho vonkajším prejavom môžu byť fyzické násillie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci, hrubý nezáujem a pod. V súlade s § 630 Občianskeho zákonníka možno za právne relevantné považovať len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Pri posudzovaní správania obdarovaného treba vziať do úvahy a hodnotiť i správanie sa samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu (princíp vzájomnosti). Uplatnenie princípu vzájomnosti znamená, že pri skúmaní určitého správania obdarovaného z hľadiska, či vykazuje znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sa vezme na zreteľ tiež správanie darcu za účelom posúdenia, či on sám sa nespráva alebo nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade sa darca nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, lebo následnú (darcom vyvolanú) reakciu obdarovaného (i keby bola nevhodná) by nebolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Výnimkou by však bolo také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/108/2007).

Podľa názoru dovolacieho súdu je potrebné závery súdov nižších inštancií ohľadne naplnenia dôvodov pre vrátenie daru považovať za predčasné. Iba sama skutočnosť, že žalovaný previedol spoločný majetok strán (rozumej „majetok patriaci do BSM“) počas manželstva na inú obchodnú spoločnosť nemožno kvalifikovať ako konanie, ktoré bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Občiansky zákonník, ani iný právny predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Právna teória a tiež prax stotožňujú dobré mravy so všeobecne uznávanými a historicky overenými základnými spoločenskými, kultúrnymi a etickými normami správania, ako sú napríklad slušnosť, poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov. Za konanie priečiace sa dobrým mravom treba považovať také konanie, ktoré je všeobecne neakceptovateľné z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi.

Súlady konania obdarovanej osoby s dobrými mravmi treba preto posudzovať vždy komplexne, so zreteľom na konkrétnu situáciu medzi darcom a obdarovaným, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti. Avšak sama skutočnosť, že žalovaný počas manželstva previedol časť spoločného majetku na inú obchodnú spoločnosť (bez súhlasu žalobkyne), bez ďalšieho nesignalizuje takú intenzitu jeho konania, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pokiaľ tak urobil v presvedčení, že prevádza svoje výlučné vlastníctvo (z dôvodu ktorého potom i navrhoval prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konaní o určenie neplatnosti scudzovacích právnych úkonov, pričom ani v daných konaniach sa tieto úkony neposudzovali z hľadiska ich absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, t. j. pre ich rozpor s dobrými mravmi, ale iba neplatnosti relatívnej podľa § 40a Občianskeho zákonníka v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. z dôvodu absencie súhlasu druhého manžela s ich prevodom), intenzita porušenia týchto právnych noriem nedosahuje stupeň hrubého porušenia dobrých mravov. Dovolací súd týmto nespochybňuje samotný záver, že by si žalovaný nepočínal v rozpore s dobrými mravmi (prevod majetku v rozpore so zákonom možno potom kvalifikovať aj ako konanie v rozpore s dobrými mravmi), avšak doposiaľ nebolo preukázané, že by intenzita tohto konania (zatiaľ) odôvodňovala aj záver o „hrubom“ porušení dobrých mravov (aj relatívna neplatnosť právneho úkonu vychádza z premisy o jeho platnosti, pokiaľ sa jeho neplatnosti nedovolá dotknutý účastník - § 40a Občianskeho zákonníka). Navyše, ako už bolo uvedené, žalobkyňa sa v tomto smere domáha nápravy cestou podania žalôb o neplatnosť dotknutých úkonov, a v prípade jej úspechu v týchto konaniach, budú tieto nehnuteľnosti riadnym predmetom vypořádania v rámci ich BSM. Uvedené znamená, že následky konania žalovaného sú zákonom predvídaným spôsobom napravitel'né (cestou vyslovenia neplatnosti scudzovacích právnych úkonov), a teda žalobkyňa v tomto smere žiadna ujma na jej právach do budúcnosti nevznikne, resp. táto sa odstráni. Na to, aby súdy vyhodnotili konanie žalovaného ako „hrubé“ porušenie dobrých mravov (teda väčšej intenzity než „bežné“ porušenie dobrých mravov) je potrebné posúdiť i ďalšie okolnosti, za ktorých žalovaný dané nehnuteľnosti previedol, predovšetkým jeho úmysel (motív) tak urobiť. Z neho potom možno usudzovať, či jeho konanie možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov (t. j. či teda konal v presvedčení, že prevádza svoje vlastné nehnuteľnosti alebo tak konal s cieľom úmyselne poškodiť žalobkyňu na jej právach príp. z iného ľstivého úmyslu a pod.). Avšak iba samotná absencia súhlasu žalobkyne s ich prevodom, je len zákonným dôvodom pre vyslovenie relatívnej neplatnosti týchto úkonov, nepreukazuje však samotnú intenzitu konania žalovaného, ako konania v hrubom rozpore s dobrými mravmi (týmto je iba motív takéhoto konania žalovaného ako zložka prejavu jeho vôle). V opačnom prípade by totiž súdy museli ako konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi, vyhodnotiť každé uzavretie zmluvy týkajúce sa nie bežných vecí jedným z manželov, bez súhlasu druhého manžela (napr. i za stavu, kedy by konajúci o existencii a obsahu ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vedieť nemusel). Možno preto uzavrieť, že nie každé nakladanie s vecami patriacimi do BSM jedným manželom bez súhlasu druhého manžela, treba považovať za konanie hrubo porušujúce dobré mravy, ale len také, pri ktorom bolo vykonaným dokazovaním riadne preukázané, že tak druhý manžel konal s nekalým úmyslom v snahe hrubo poškodiť majetkové práva druhého z manželov. Doposiaľ však nebolo preukázané, že by žalovaný konal v úmysle „ukrátiť“ žalobkyňu o ich spoločný majetok, keďže tieto úkony robil v presvedčení, že išlo o jeho výlučný majetok, s ktorým môže nakladať sám (i preto žalovaný namietal, že súdy vyhodnotili jeho konanie ako hrubé porušenie dobrých mravov, bez tohto, aby vyčkali do právoplatného skončenia uvedených sporov, resp. namietal, že ak bude v týchto sporoch úspešný, súdy ho už dopredu „zbavili“ majetku získaného darom, hoci by sa tak žiadneho nedovoleného konania ani len nedopustil). Z týchto dôvodov dovolací súd po meritórnom dovolacom prieskume vykonanom na základe procesne prípustného dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dospel k záveru, v zmysle ktorého žalovaný v dovolaní opodstatnene namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Z týchto dôvodov, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, zrušil (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V ďalšom budú súdy povinné sa zaoberať všetkými okolnosťami, za ktorých došlo k prevodom spoločného majetku žalovaným, a nielen skutočnosťou, že k nemu došlo bez súhlasu žalobkyne, keďže táto skutočnosť je sama o sebe iba dôvodom pre vyslovenie relatívnej neplatnosti takýchto úkonov, nepreukazuje však i samotnú intenzitu konania žalovaného v podobe hrubého porušenia dobrých mravov. Až po vyhodnotení všetkých okolností konania žalovaného (predovšetkým jeho motívu takto konať vo vzťahu k obdarovanej) súdy nanovo posúdia, či je v danej veci dôvodná aplikácia ust. § 630 Občianskeho zákonníka.“

7. Na základe záverov vyššie citovaného rozhodnutia súd doplnil dokazovanie výsluchom strán sporu, pričom žalovaný totožne, ako pri svojej prvotnej výpovedi uviedol, že keďže rozširoval podnikanie firmy, potreboval čerpať úver a z toho dôvodu potreboval navýšiť bonitu firmy, a preto realizoval prevody majetku na spoločnosť ROKUS s.r.o. V tejto súvislosti uviedol, že úver potreboval za účelom zakúpenia technológií, konkrétne súboru polygrafických strojov s digitálnou tlačou. Uviedol, že majetok, ktorý prevádzal bol jeho výlučným majetkom, bol teda v hlbokom presvedčení, že sa jedná o jeho majetok, pretože ho nadobudol zo svojich výlučných prostriedkov, resp. z prostriedkov získaných darom od svojej matky. Zároveň uviedol, že pri prevádzaní majetku nemal žiaden zlý úmysel ohľadom ukrátenia svojej bývalej manželky, resp. tým nechcel znížiť masu BSM, konal v dobrej viere a v presvedčení, že sa jedná o jeho výlučný majetok, a teda manželku nechcel nikdy nijakým spôsobom ukrať. Na otázku právneho zástupcu žalobkyne, prečo skutočnosť, že sa jednalo o jeho výlučný majetok neuvádzal už vo svojich prvotných vyjadreniach, kedy uvádzal iba to, že mal súhlas od svojej manželky, žalobca uviedol, že vyjadrenia mu písal právny zástupca, ktorému on poskytol všetky informácie a o tejto skutočnosti sa zmienil až na základe požiadavky súdu v iných konaniach, kde bol dotazovaný na to, z akých prostriedkov bol zakúpený meštiacky dom, resp. chata na X.. Teda, keď sa ho súd pýtal na spôsob financovania, tak vtedy aj predložil požadované doklady. Žalovaný zároveň poukázal na to, že žalobkyňa sa nikdy nezaujímalá o nadobudnutie týchto nehnuteľností, teda chaty na X. a meštiackeho domu, nič okolo toho neriešila, nebola to pozrieť, pričom on to všetko riešil so svojou mamou.

8. Žalobkyňa v rámci doplnenia svojho výsluchu uviedla, že žila vždy v domnení, že majú spoločný majetok a keďže bývali v rodinnom dome, ktorý jej daroval jej brat, tak nechcela, aby sa tam manžel cítil ako v cudzom, resp. plánovali aj rekonštrukciu tohto domu, preto na neho previedla polovicu domu. Až keď si otvorila živnosť a manžel podal žalobu o zrušenie BSM, tak na stránke katastra zistila, že na majetok, teda na chatu na X. a meštiacky dom boli nejaké plomby a až vtedy tiež zistila, že na liste vlastníctva je zapísaný iba manžel.

9. Z rozsudku Krajského súdu v B.e sp. zn. 11Co/22/2019 zo dňa 16.05.2019 vyplýva, že týmto rozsudkom bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd určil, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 17.05.2016 medzi žalovaným a spoločnosťou ROKUS s.r.o. B. je neplatná a zároveň bolo určené, že žalobkyňa a žalovaný sú bezpodielovými spoluvlastníkmi tejto nehnuteľnosti (chata na X.). V tomto konaní súd rozhodol o neplatnosti predmetu kúpnej zmluvy z dôvodu, že žalobkyňa neudelila žalovanému súhlas na takýto prevod v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V rámci konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 8Pc/19/2016 bolo rozhodnuté o neplatnosti prevodu meštiackeho domu z totožných dôvodov, teda z dôvodu neudelenia súhlasu, pričom voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a spis sa toho času nachádza na odvolacom súde.

Rozsudkom Krajského súdu v B.e sp. zn. 3Co/46/2020 zo dňa 16.02.2021 bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci 7C/21/2019, ktorým súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu a o určenie vlastníckeho práva, pričom prvostupňový súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že otázka, čo tvorí masu BSM bude predmetom konania v konaní o vyporiadanie BSM po rozvoze manželstva a zároveň vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo/30/2009 a uzavrel, že obchodný podiel nepatrí do BSM.

10. Súd vec správne posúdil podľa ust. § 630 a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k nasledovným záverom.

11. Súd v zmysle záverov rozhodnutia dovolacieho súdu doplnil dokazovanie ohľadom preukázania úmyslu (motívu) žalovaného v súvislosti s prevodom majetku, a taktiež dopyčul aj žalobkyňu, pričom aj na základe doplnenia dokazovania výsluchom strán sporu, resp. pripojením vyššie citovaných rozhodnutí dovolacieho súdu v súvislosti s konaniami o neplatnosti jednotlivých zmlúv o prevode majetku, teda konkrétne chaty na X., meštiackeho domu a obchodného podielu, nedospel k iným skutkovým záverom než k tým, ktoré boli zrejme už v rámci pôvodného rozhodnutia prvostupňového súdu.

12. Súd považoval za podstatné odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorý nepochybne konštatoval, že samotná skutočnosť, že žalovaný počas manželstva previedol časť spoločného majetku na inú obchodnú spoločnosť bez súhlasu žalobkyne, bez ďalšieho nesignalizuje takú intenzitu jeho konania, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že právny zástupca žalobkyne apeloval práve na okolnosti, resp. časové súvislosti

prevodu tohto majetku, a teda že k prevodu majetku došlo tesne pred podaním návrhu na rozvod manželstva, kedy už manželstvo bolo v značnej kríze a kedy žalovaný takýmto spôsobom chcel pripraviť svoju manželku o spoločný majetok. Žalovaný sa k tejto skutočnosti vyjadril nepochybne, a to tak, že nemal žiaden zlý úmysel, ani motív, manželku nechcel nijakým spôsobom ukrátiť a jediným dôvodom prevodu majetku bolo zvýšenie bonity spoločnosti ROKUS s.r.o. z dôvodu potreby čerpania úveru, pričom platí, že čím vyššia je bonita firmy, tým väčší úver môže firma dostať. Z rozhodnutia dovolacieho súdu zároveň vyplýva, že tento nespochybňuje záver súdu prvej inštancie o tom, že by si žalovaný nepočínal v rozpore s dobrými mravmi, avšak nebolo preukázané, aby intenzita tohto konania odôvodňovala záver o „hrubom“ porušení dobrých mravov, pričom v tejto súvislosti zároveň poukázal na to, že následky konania žalovaného sú zákonom predvídaným spôsobom napravitelné, a to cestou vyslovenia neplatnosti cudzovacích právnych úkonov. V tomto ohľade súd poukazuje aj na to, že žalobkyňa aj takéto žaloby podala a v prípade chaty na X., kde je vec právoplatne skončená bola v tomto konaní úspešná, pričom obdobný záver sa dá predpokladať aj ohľadom meštiackeho domu, kde už prvostupňový súd vyslovil neplatnosť tohto prevodu. Súd za podstatné považuje to, čo uviedol dovolací súd, a teda že nie každé nakladanie s vecami patriacimi do BSM jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela treba považovať za konanie hrubo porušujúce dobré mravy, ale len také, pri ktorom bolo vykonaným dokazovaním riadne preukázané, že tak druhý manžel konal s nekalým úmyslom v snahe hrubo poškodiť majetkové práva druhého z manželov, pričom v tomto konaní nebolo preukázané, aby žalovaný konal v úmysle ukrátiť žalobkyňu o ich spoločný majetok, keďže tieto úkony robil v presvedčení, že išlo o jeho výlučný majetok, s ktorým môže nakladať sám. V tejto súvislosti opätovne súd poukazuje aj na to, že ani doplnením dokazovania nedošlo k zásadným zmenám skutkových okolností, práve naopak, došlo iba k potvrdeniu, resp. zvýrazneniu skutočnosti tvrdených žalovaným, a teda že tento nekonal s nekalým úmyslom, resp. s úmyslom ukrátiť žalobkyňu a navyše poukázal na to, že konal v hlbokom presvedčení, že sa jedná o jeho výlučný majetok vzhľadom na spôsob financovania kúpy tohto majetku (chata na X., meštiacky dom).

13. Právny zástupca žalobkyne navrhol doplniť dokazovanie pripojením spisov tunajšieho súdu, v rámci ktorých bola riešená neplatnosť zmlúv o prevode meštiackeho domu, resp. chaty na X.. Súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol, keďže súčasťou spisu je rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci prevodu chaty na X. (právoplatne skončené konanie) a ohľadom meštiackeho domu spis nie je možné pripojiť, keďže tento sa nachádza na krajskom súde z dôvodu podaného odvolania. Súd zároveň nemal za to, aby z obsahov týchto spisov mohol zistiť nejaké nové skutočnosti, teda celkový kontext s ohľadom na prevod majetku zo žalovaného na spoločnosť ROKUS s.r.o., ako na to poukázal právny zástupca žalobkyne, keďže tento celkový kontext už bol preukazovaný v rámci prvotného rozhodnutia prvostupňového súdu v tomto konaní a dokazovanie bolo ešte doplnené o ďalší výsluch samotných strán sporu. Za týchto okolností preto súd nepovažoval za potrebné a hospodárne dopĺňať dokazovanie pripojením týchto spisov.

14. Vzhľadom na závery uvedené v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu, ako aj s ohľadom na doplnené dokazovanie, teda súd dospel k záveru, že v danom prípade aj keď mohlo dôjsť k porušeniu dobrých mravov zo strany žalovaného tým, že na spoločnosť ROKUS s.r.o. previedol majetok, ktorý patril do BSM bez súhlasu žalobkyne (hoci žalovaný tvrdí, že to bolo s jej súhlasom), tak takéto konanie, aj keď vykazuje znaky porušenia dobrých mravov, nepredstavuje hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré by zakladalo povinnosť žalovaného, ako obdarovaného, vrátiť poskytnutý dar. V súvislosti s prevodom majetku súd poukazuje taktiež na to, čo aj konštatoval dovolací súd, a teda že následky konania žalovaného sú napravitelné zákonom predvídaným spôsobom, a teda v danom prípade žalobami o neplatnosť prevodu majetku z dôvodu neudelenia súhlasu žalobkyne ako manželky v súlade s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo vlastne žalobkyňa aj realizovala. V tomto ohľade súd poukazuje na to, že ohľadom chaty na X. už bolo súdom právoplatne rozhodnuté, že prevod je neplatný, a táto nehnuteľnosť patrí do BSM strán sporu, pričom bude vyporiadavaná v rámci konania o vyporiadaní BSM a obdobný záver možno očakávať aj ohľadom meštiackeho domu, kde už prvostupňový súd rovnako rozhodol o neplatnosti tohto prevodu. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd žalobu zamietol.

15. Žalobkyňa v podanom odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. V ďalšej časti podaného odvolania žalobkyňa poukázala na to, že pôvodne jej žalobe súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel. Odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil. Krajský súd uviedol, že správanie žalovaného (obdarovaného) súd prvej inštancie ustálil po zistení skutkového stavu tak, že je ním prevod spoločného nehnuteľného majetku strán sporu veľkej hodnoty, resp. obchodného podielu bez súhlasu, resp. vedomia žalobkyne na spoločnosť ROKUS, s.r.o., ktorá vznikla pred uzavretím manželstva a nepatrí do BSM. Toto správanie žalovaného aplikujúc na danú vec ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka, súd vyhodnotil ako správanie hrubo porušujúce dobré mravy. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil.

17. Odvolateľka poukazuje na to, že predchádzajúce rozhodnutie prvoinštančného súdu, aj potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu neboli podľa odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu v základe právneho a skutkového posúdenia veci nesprávne (pretože tu porušenie dobrých mravov konaním žalovaného podľa záveru dovolacieho súdu je dané), boli iba predčasné (z hľadiska posúdenia intenzity podľa konkrétnych okolností prípadu).

18. Žalobkyňa ďalej poukazuje v podanom odvolaní na to, že podľa názoru dovolacieho súdu je potrebné závery súdov nižších inštancií ohľadne dôvodov pre vrátenie daru považovať za predčasné. Iba sama skutočnosť, že žalovaný previedol spoločný majetok strán (rozumej „majetok patriaci do BSM“) počas manželstva na inú obchodnú spoločnosť nemožno kvalifikovať ako konanie, ktoré bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Na to, aby súdy vyhodnotili konanie žalovaného ako „hrubé“ porušenie dobrých mravov (teda väčšej intenzity než „bežné“ porušenie dobrých mravov) je potrebné posúdiť okolnosti, za ktorých žalovaný dané nehnuteľnosti previedol, predovšetkým jeho úmysel (motív) tak urobiť. Z neho potom možno usudzovať, či jeho konanie možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov (t.j. či teda konal v presvedčení, že prevádza svoje vlastné nehnuteľnosti alebo tak konal s cieľom úmyselne poškodiť žalobkyňu na jej právach, prípadne z iného ľstivého úmyslu a podobne). Avšak iba samotná absencia súhlasu žalobkyne s ich prevodom je len zákonným dôvodom pre vyslovenie relatívnej neplatnosti týchto úkonov, nepreukazuje však samotnú intenzitu konania žalovaného, ako konania v hrubom rozpore s dobrými mravmi (týmto je iba motív takéhoto konania žalovaného ako zložka prejavu jeho vôle). V ďalšom budú súdy povinné sa zaoberať všetkými okolnosťami, za ktorých došlo k prevodom spoločného majetku žalovaným a nielen skutočnosťou, že k nemu došlo bez súhlasu žalobkyne. Keďže táto skutočnosť je sama o sebe iba dôvodom pre vyslovenie relatívnej neplatnosti takýchto úkonov, nepreukazuje však i samotnú intenzitu konania žalovaného v podobe hrubého porušenia dobrých mravov. Až po vyhodnení všetkých okolností konania žalovaného (predovšetkým jeho motívu takto konať vo vzťahu k daryni) súdy nanovo posúdia, či je v danej veci dôvodná aplikácia ust. § 630 Občianskeho zákonníka.

19. Žalobkyňa odvolanie podáva preto, pretože je toho názoru, že sa prvoinštančný súd týmito závermi Najvyššieho súdu SR neriadil, rozhodol predčasne bez dôkladného dokazovania, doplnenia dokazovania a hodnotenia dôkazov v naznačenom smere, nepostupoval v súlade so záväzným pokynom zaoberať sa všetkými okolnosťami, za ktorých došlo k prevodu spoločného majetku žalovaným a nielen skutočnosťou, že k nemu došlo bez súhlasu žalobkyne. Prvoinštančný súd nezisťoval okolnosti prípadu v naznačenom smere, teda so zameraním na úmysel (motív) konania žalovaného. Už skutočnosti, ktoré prvoinštančný súd doposiaľ zistil, mali viesť súd k opodstatneným pochybnostiam o tvrdeniach žalovaného a mali viesť k iným úvahám pri hodnotení dôkazov a k inému vyhodnoteniu návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania. Podľa záverov Najvyššieho súdu SR malo byť úlohou súdu prvej inštancie zistiť zo všetkých okolností motív konania žalovaného a následne ho posúdiť z hľadiska dobrých mravov, pretože k zásahu do dobrých mravov konaním žalovaného nepochybne došlo, otázka pre ďalšie dokazovanie zostala iba intenzite tohto zásahu. Intenzitu zásahu (podľa úmyslu) mal súd prvej inštancie skúmať vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. Toto prvoinštančný súd nevykonal, teda neriadil sa pokynom dovolacieho súdu. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku úplne absentuje hodnotenie dôkazov vo vzájomných súvislostiach za účelom zistenia motívu žalovaného. Z tohto dôvodu je rozsudok súdu prvej inštancie v Najvyššom súdom SR naznačenom smere nepreskúmateľný, nesprávny a predčasný.

20. Nemožno sa stotožniť s tým, že by (ako je to uvedené na str. 6 odvolaním napadnutého rozsudku) súd prvej inštancie na základe vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR doplnil dokazovanie v potrebnom - Najvyššom súdom SR naznačenom rozsahu, výsluchom strán sporu. Výsluch žalovaného na zistenie jeho úmyslu a motívu, ako zložky vôle pri právnych úkonoch, prevodoch spoločného majetku

patriaceho do BSM bez súhlasu manželky, na spoločnosť stojacu mimo BSM je nepostačujúci a bez objektívnej výpovednej hodnoty. Absenciu objektívnej výpovednej hodnoty je podľa názoru žalobkyne potrebné konštatovať vzhľadom na vzťah žalovaného ako strany sporu k ním uskutočnenému právnomu úkonu a jeho následkom v jeho majetkovej sfére, až pokiaľ sa výpoveď tejto (nie nezaujatej) strany sporu neporovnaná s obsahom jej predchádzajúcich písomných podaní a vyjadrení a to hlavne v skutkovo súvisiacich súdnych sporoch; v súlade s návrhom žalobkyne na doplnenie dokazovania. Objektívne je treba poukázať na to, že súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na to, ako a prečo sa menej skutkové tvrdenia žalovaného v tomto spore a ako sa menili aj v súdnych sporoch týkajúcich sa rekreačnej chaty (spor právoplatne skončený po neúspešnom podaní odvolania a dovolania žalovaným) a meštianskeho domu, kde síce konanie nie je právoplatne skončené, avšak žalovaný už určité skutkové tvrdenia súdu predniesol a napísal. Zmeny skutkových tvrdení žalovaného sú podľa posúdenia žalobkyne významným ukazovateľom toho, s akým úmyslom žalovaný pri prevodoch majetku konal. Týmto úmyslom je podľa názoru odvolateľky snaha žalovaného vylúčiť žalobkyňu z vlastníctva spoločne nadobudnutého majetku za trvania manželstva a najmä na čas po rozvoze manželstva.

21. Úmysel poškodiť žalobkyňu (teda zlý úmysel, ktorý je v hrubom rozpore s dobrými mravmi podľa záveru Najvyššieho súdu SR „... alebo tak konal s cieľom úmyselne poškodiť žalobkyňu na jej právach, prípadne z iného ľstivého úmyslu“) spočíva v aktívnom vedomom konaní žalovaného pri prevode všetkého spoločného majetku vysokej hodnoty (vrátane toho, ktorý by mohol byť spoločný - obchodný podiel) na právnickú osobu ovládanú žalovaným a založený pred manželstvom (na rozdiel od tej, ktorá bola založená za manželstva - z nej sa prevádzal maximálne možný obchodný podiel; celý zjavne nebolo možné previesť iba preto, že jednoosobová s.r.o. nemôže byť jediným spoločníkom inej s.r.o.). Odvolateľka tvrdí, že to bolo konanie premyslené a vedomé, pretože po napadnutí prevodu bolo nepravdivo tvrdené, že na prevod dala súhlas (čo poprela a súdy to označili za značne nepravdepodobné, pretože sa prevody udiali počas manželskej krízy a 4 mesiace pred podaním návrhu na rozvod, navyše po zrušení BSM za trvania manželstva na návrh žalovaného.) Následná obrana žalovaného, jeho zásadná zmena v tvrdeniach podľa vývoja situácie a nové predkladané dôkazy označené súdom za nedôveryhodné, tento záver žalobkyne o zlom úmysle jednoznačne potvrdzujú.

22. Súd sa nekriticky stotožnil s tým, čo uviedol žalovaný na pojednávaní dňa 07.07.2021 a síce, že potreboval čerpať úver a z toho dôvodu potreboval navýšiť bonitu firmy, potreboval čerpať úver, a preto realizoval prevody majetku na spoločnosť ROKUS, s.r.o. Tu treba poukázať na to, ako tento argument žalovaného súd prvej inštancie posúdil pôvodne v rozsudku, ktorým žalobe žalobkyne pôvodne vyhovel. Súd vtedy uviedol, že „žalovaný uviedol, že prevod majetku realizoval z dôvodu zvýšenia bonity spoločnosti ROKUS, s.r.o. s poukazom na ďalšie podnikateľské zámery, ale sám uviedol, že pre potreby zriadenia záložného práva bankou, banka vyžadovala nehnuteľnosť, ktorú je možné celoročne obývať a z tohto dôvodu bola pre tento účel použitá iba chata na X., teda nie meštiansky dom, resp. prevod obchodného podielu, čo skôr nasvedčuje záverom žalobkyne, teda že žalovaný chcel previesť všetok, teda aj ich spoločný rodinný majetok na spoločnosť ROKUS, s.r.o. kde je jediným spoločníkom a konateľom. Súd neuviedol, že ktorý iný - nový dôkaz ho viedol k zmene jeho úvahy pri hodnotení identického tvrdenia žalovaného a na akej novej úvahe je táto zmena pri hodnotení tvrdenia žalovaného založená. Súd sa podľa názoru odvolateľky nekriticky stotožnil s tým, že žalovaný uviedol, že konal v hlbokom presvedčení, že sa jedná o jeho majetok, pretože ho nadobudol zo svojich výlučných prostriedkov, resp. z prostriedkov získaných darom od svojej matky. Toto tvrdenie žalovaného mal súd kriticky vyhodnotiť vo vzťahu k záverom a odôvodneniam rozhodnutí súdu vo veciach, kde žalobkyňa žiadala pripojiť súdne spisy a vo vzťahu k pôvodným tvrdeniam žalovaného o udelení jej súhlasu.

23. Odvolanie žalobkyňa podáva aj proti výroku o priznaní nároku žalovanému na náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 100 %. Tento výrok považuje za nezákonný a nespravodlivý. Poukazuje na to, že aj teraz prvoinštančný súd aj Najvyšší súd SR vidí v konaní žalovaného porušenie dobrých mravov. V odvolaní napadnutom rozhodnutí je uvedené, že: „tak také konanie, aj keď vykazuje znaky porušenia dobrých mravov, nepredstavuje hrubé porušenie dobrých mravov ...“, Najvyšší súd SR ako dôležité uviedol (str. 18 uznesenia), že dovolací súd týmto nespochybňuje samotný záver, že by si žalovaný nepočínal v rozpore s dobrými mravmi (prevod majetku v rozpore so zákonom možno potom kvalifikovať aj ako konanie v rozpore s dobrými mravmi), avšak doposiaľ nebolo preukázané, že by intenzita tohto konania (zatiaľ) odôvodňovala aj záver o hrubom porušení dobrých mravov.

24. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

25. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

26. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukazuje na správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na to, že vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 25. marca 2019 č.k. 8Co 124/2018 - 324 sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého správanie sa žalovaného (obdarovaného), ktorým je prevod spoločného nehnuteľného majetku strán sporu veľkej hodnoty, resp. obchodného podielu bez súhlasu, resp. vedomia žalobkyne na spoločnosť ROKUS, s.r.o., ktorá vznikla pred uzavretím manželstva strán sporu a nepatrí do BSM, je bez ďalšieho správaním hrubo porušujúcim dobré mravy.

29. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na odlišný právny názor dovolacieho súdu v tomto smere, ktorý citoval a podľa ktorého: „... sama skutočnosť, že žalovaný počas manželstva previedol časť spoločného majetku na inú obchodnú spoločnosť (bez súhlasu žalobkyne), bez ďalšieho nesignalizuje takú intenzitu jeho konania, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pokiaľ tak urobil v presvedčení, že prevádza svoje výlučné vlastníctvo (z dôvodu ktorého potom i navrhoval prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konaní o určenie neplatnosti scudzovacích právnych úkonov, pričom ani v daných konaniach sa tieto úkony neposudzovali z hľadiska ich absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, t.j. pre ich rozpor s dobrými mravmi, ale iba neplatnosti relatívnej podľa § 40a Občianskeho zákonníka, v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. z dôvodu absencie súhlasu druhého manžela s ich prevodom), intenzita porušenia týchto právnych noriem nedosahuje stupeň hrubého porušenia dobrých mravov.“

30. Súd prvej inštancie v súlade s takto vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu SR doplnil dokazovanie ohľadom preukázania úmyslu (motívu) žalovaného v súvislosti s prevodom majetku, a taktiež dopytal aj žalobkyňu, pričom aj na základe doplnenia dokazovania výsluchom strán sporu, resp. pripojením vyššie citovaných rozhodnutí dovolacieho súdu, v súvislosti s konaniami o neplatnosti jednotlivých zmlúv o prevode majetku, teda konkrétne chaty na X., meštiackeho domu a obchodného podielu, nedospel k iným skutkovým záverom než k tým, ktoré boli zrejme už v rámci pôvodného rozhodnutia prvostupňového súdu (bod 10. odôvodnenia rozsudku).

31. Hodnotenie dôkazov súd prvej inštancie odôvodnil v bode 11. napadnutého rozsudku, kde uviedol: „súd považoval za podstatné odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorý nepochybne konštatoval, že samotná skutočnosť, že žalovaný počas manželstva previedol časť spoločného majetku na inú obchodnú spoločnosť bez súhlasu žalobkyne, bez ďalšieho nesignalizuje takú intenzitu jeho konania, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že právny zástupca žalobkyne apeloval práve na okolnosti, resp. časové súvislosti prevodu tohto majetku, a teda že k prevodu majetku došlo tesne pred podaním návrhu na rozvod manželstva, kedy už manželstvo bolo v značnej kríze a kedy žalovaný takýmto spôsobom chcel pripraviť svoju manželku o spoločný majetok. Žalovaný sa k tejto skutočnosti vyjadril nepochybne, a to tak, že nemal žiaden zlý úmysel, ani motív, manželku nechcel nijakým spôsobom ukrátiť a jediným dôvodom prevodu majetku bolo zvýšenie bonity spoločnosti ROKUS s.r.o. z dôvodu potreby čerpania úveru, pričom platí, že čím vyššia je bonita firmy, tým väčší úver môže firma dostať. Z rozhodnutia dovolacieho súdu zároveň vyplýva, že tento nespochybňuje záver súdu prvej inštancie o tom, že by si žalovaný nepočínal v rozpore s dobrými mravmi, avšak nebolo preukázané, aby intenzita tohto konania

odôvodňovala záver o „hrubom“ porušení dobrých mravov, pričom v tejto súvislosti zároveň poukázal na to, že následky konania žalovaného sú zákonom predvídaným spôsobom napravitelné, a to cestou vyslovenia neplatnosti cudzovacích právnych úkonov. V tomto ohľade súd poukazuje aj na to, že žalobkyňa aj takéto žaloby podala a v prípade chaty na X., kde je vec právoplatne skončená bola v tomto konaní úspešná, pričom obdobný záver sa dá predpokladať aj ohľadom meštiackeho domu, kde už prvostupňový súd vyslovil neplatnosť tohto prevodu. Súd za podstatné považuje to, čo uviedol dovolací súd, a teda že nie každé nakladanie s vecami patriacimi do BSM jedným z manželov bez súhlasu druhého manžela treba považovať za konanie hrubo porušujúce dobré mravy, ale len také, pri ktorom bolo vykonaným dokazovaním riadne preukázané, že tak druhý manžel konal s nekalým úmyslom v snahe hrubo poškodiť majetkové práva druhého z manželov, pričom v tomto konaní nebolo preukázané, aby žalovaný konal v úmysle ukrátiť žalobkyňu o ich spoločný majetok, keďže tieto úkony robil v presvedčení, že išlo o jeho výlučný majetok, s ktorým môže nakladať sám. V tejto súvislosti opätovne súd poukazuje aj na to, že ani doplnením dokazovania nedošlo k zásadným zmenám skutkových okolností, práve naopak, došlo iba k potvrdeniu, resp. zvýrazneniu skutočnosti tvrdených žalovaným, a teda že tento nekonal s nekalým úmyslom, resp. s úmyslom ukrátiť žalobkyňu a navyše poukázal na to, že konal v hlbokom presvedčení, že sa jedná o jeho výlučný majetok vzhľadom na spôsob financovania kúpy tohto majetku (chata na X., meštiacky dom).“

32. K odvolacím návrhom na pripojenie spisov a ďalšie dokazovanie súd zaujal stanovisko v bode 12. odôvodnenia rozsudku, keď uviedol:

„právny zástupca žalobkyne navrhol doplniť dokazovanie pripojením spisov tunajšieho súdu, v rámci ktorých bola riešená neplatnosť zmlúv o prevode meštiackeho domu, resp. chaty na X.. Súd tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol, keďže súčasťou spisu je rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci prevodu chaty na X. (právoplatne skončené konanie) a ohľadom meštiackeho domu spis nie je možné pripojiť, keďže tento sa nachádza na krajskom súde z dôvodu podaného odvolania. Súd zároveň nemal za to, aby z obsahu týchto spisov mohol zistiť nejaké nové skutočnosti, teda celkový kontext s ohľadom na prevod majetku zo žalovaného na spoločnosť ROKUS s.r.o., ako na to poukázal právny zástupca žalobkyne, keďže tento celkový kontext už bol preukazovaný v rámci prvotného rozhodnutia prvostupňového súdu v tomto konaní a dokazovanie bolo ešte doplnené o ďalší výsluch samotných strán sporu. Za týchto okolností preto súd nepovažoval za potrebné a hospodárne dopĺňať dokazovanie pripojením týchto spisov.“

33. Za tohto stavu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 13. napadnutého rozsudku, podľa ktorého: „Vzhľadom na závery uvedené v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu, ako aj s ohľadom na doplnené dokazovanie, teda súd dospel k záveru, že v danom prípade aj keď mohlo dôjsť k porušeniu dobrých mravov zo strany žalovaného tým, že na spoločnosť ROKUS s.r.o. previedol majetok, ktorý patril do BSM bez súhlasu žalobkyne (hoci žalovaný tvrdí, že to bolo s jej súhlasom), tak takéto konanie, aj keď vykazuje znaky porušenia dobrých mravov, nepredstavuje hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré by zakladalo povinnosť žalovaného, ako obdarovaného, vrátiť poskytnutý dar. V súvislosti s prevodom majetku súd poukazuje taktiež na to, čo aj konštatoval dovolací súd, a teda že následky konania žalovaného sú napravitelné zákonom predvídaným spôsobom, a teda v danom prípade žalobami o neplatnosť prevodu majetku z dôvodu neudelenia súhlasu žalobkyne ako manželky v súlade s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo vlastne žalobkyňa aj realizovala. V tomto ohľade súd poukazuje na to, že ohľadom chaty na X. už bolo súdom právoplatne rozhodnuté, že prevod je neplatný, a táto nehnuteľnosť patrí do BSM strán sporu, pričom bude vyporiadavaná v rámci konania o vyporiadaní BSM a obdobný záver možno očakávať aj ohľadom meštiackeho domu, kde už prvostupňový súd rovnako rozhodol o neplatnosti tohto prevodu. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd žalobu zamietol.“

34. K odvolacej námietke žalobkyne proti výroku o trovách konania treba uviesť, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak rozhodol podľa zásady úspechu v sporovom konaní. Skutočnosť, že v tomto konaní zásadnou otázkou bolo posúdenie, či došlo k porušeniu dobrých mravov, alebo hrubému porušeniu dobrých mravov, podľa názoru odvolacieho súdu ešte nemôže viesť k záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí byť náhrada trov konania priznaná strane v konaní úspešnej. Porušenie dobrých mravov bolo síce súdom skonštatované, v čom treba prisvedčiť odvolateľke, avšak len toto porušenie (bez ďalšieho) viedlo k zamietnutiu žaloby.

35. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

36. Zároveň v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

37. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).